

РЕШЕНИЕ

№ 5817

гр. София, 05.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 26.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **4096** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на М. Сами Д., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица], ет.5, ап.14 чрез адв. П. А. П. /САК/ със съдебен адрес и адрес за призоваване [населено място], [улица], офис-партер, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1063/29.03.2023г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел ПП при СДВР, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се твърди, че издадената заповед е незаконосъобразна и неправилна и необоснована, издадена при неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с целта на закона и като такава моли съда да бъде отменена. Моли се за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П. П., който поддържа жалбата и претендира присъждане на съдебно деловодни разноски съобразно договор за правна защита и съдействие.

Ответникът- младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, не се явява и не изпраща представител.

СГП не изпраща представител и не изразява становище.

Административен съд - София град, като обсъди доводите на страните и събраните по

делото писмени и гласни доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

На 29.03.2023г. в 02:30 часа по [улица]до блок 11 с посока на движение от ул. Н. към [улица]М. Сами Д. управлявал собствения си лек автомобил Тойота Корола с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършената проверка за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство Драгтест 5000 с фабричен номер А.-0069 проба номер 103 в 03:0 часа уредът отчетел положителен резултат „Опиати“. Бил съставен Акт за установяване на административно нарушение Серия GA № 923563/29.03.2023 г. Издаден е талон за медицинско изследване и вземане на биологични проби за установяване употребата на наркотични вещества и техни аналози номер 0176505 за ВМА С. със 7 бр. стикери, връчени на водача в 04:00ч. Въз основа на установената в АУАН фактическа обстановка на водача е издадена ЗПАМ №1063 от 29.03.2023г. на основание чл.22 от ЗАНН вр. чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП на М. Д., е заповядано временно отнемане на свидетелство за управление на МПС но за не повече от 18 месеца и на осн. чл.172, ал.2, т.3 от ЗДвП е отнето свидетелство за управление на МПС №285914245. Въз основа на констатациите в АУАН, че водачът управлява МПС под въздействието на наркотични вещества или техни аналози е издадена и оспорената в настоящето производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171 т. 1 б. Б от Закона за движението по пътищата №1063/29.03.2023г., връчена на жалбоподателя на 29.03.2023г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

Обжалваната заповед за прилагане на ПАМ е издадена от компетентен административен орган – мл. автоконтрольор при СДВР, отдел Пътна полиция. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Процесната заповед е издадена от компетентен орган, съгласно Заповед № 513з - 1618 от 26.02.2018г. на директора на СДВР, обективирана изрично в акта. По делото са представени и Заповед №81213-1496 от 06.12.2016г., издадена от министъра на вътрешни работи за възлагане на функции по общо и непосредствено ръководство на МВР, съгласно която за времето от 07:00 часа на 07.12.2016г. да бъде заместван от Ф. Г. – заместник министър с възложени функции по общото и непосредствено ръководство на МВР, Заповед №81213-1524 от 09.12.2016г. на Ф. Г., с която на осн. чл.165 от ЗДвП определя ГД НП, ГД ГП и Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи да осъществяват контрол по ЗДвП и Заповед №513-з-2563 от 22.04.2015г. за преназначаване на държавен служител в СДВР –П. Д. Д..

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл.59, ал.2 от АПК, посочено е фактическото основание за упражненото от младши

автоконтрольор в отдел ПП при СДВР правомощие – релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материалноправни предпоставки за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. С оглед на което съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл-59, ал.2, т.4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт.

Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №1063/29.03.2023г. обаче е постановена при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, като съображенията за това са следните:

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установени от административния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно – следват ли се разпоредените с акта правни последици.

По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителни административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая, като правно основание за издаване на оспорената ЗПАМ е посочена разпоредбата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, предвиждаща временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Като материалноправна предпоставка за издаването на заповед на основание чл. 171, т. 1 б. "б. " от ЗДвП - за временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, законодателят е предвидил няколко алтернативни хипотези, сред които, като самостоятелно основание е и употребата на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, като при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл.174, ал.4 установените стойности са определящи, без изискуема кумулативност, с което и да било друго основание по същия законов текст. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че е установено, че лицето управлява МПС под въздействието на наркотични вещества или техни аналози. По делото е представен резултата от направеното с техническото средство Дръгтест 5000, а именно положителен резултат „Опиати“ В действащата нормативна регламентация

начините за установяване на употребата на наркотични вещества или техните анализи от водачите на МПС, са регламентирани алтернативно – чрез медицинско/химико-токсикологично лабораторно изследване/ или с тест. В приложимата Наредба 1 от 19.07.2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни анализи е предвидено, че при наличие на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употреба на наркотични вещества или техни анализи се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за медицинско изследване, като при наличие на изследване от кръвна проба установените стойности са определящи.

В случая не е спорно, че при извършената на място проверка, водачът е бил тестван с техническо средство Драгтест 5000 с фабричен номер А.-0069 проба номер 103, както и че уредът е отчетел положителен резултат „Опиати“. От доказателствата по делото безспорно се установява също, че въз основа на издадения съгласно чл.3, ал.2 от наредба №1 от 19.07.2017г. на М. Д. талон за изследване № 0176505, връчен на 29.03.23г. в 04:00ч. лицето е дало кръвна проба за извършване на химико-токсикологично лабораторно изследване за употреба на наркотични вещества или техни анализи. Съгласно чл.7, ал.2 от Наредбата когато с тест е установено наличие на наркотични вещества или техни анализи, полицейски орган съпровожда лицето до мястото за извършване на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване. Доказателствата еднозначно сочат, а е не се спори по делото, че водачът на МПС е дал кръвна проба за установяване употребата на наркотични вещества или техни анализи, като е възложено изготвянето на експертна справка, каквато, включително към датата на приключване на съдебното дирене, не е представена. Анализът на приложимата нормативна редакция на чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП и във вр. чл.5, ал.1 от Наредба 1 от 19.07.2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни анализи, обуславя извод, че начините на установяване употреба на наркотични вещества от водачите на МПС са регламентирани алтернативно – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, но съгласно Чл. 12. (1) от Наредбата медицинското изследване се извършва от лекар, медицинска сестра, акушерка или фелдшер, съответно лекарски асистент, а съгласно ал.4 от същия член в случаите по ал. 3 се приемат показанията на техническото средство или теста, с което е установена концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни анализи. В протокола за медицинско изследване като причина за неизвършване на изследването се отразява обстоятелството по ал. 3 - когато не се вземат проби за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване. Анализът на сочените разпоредби води до заключение, че при наличие на показания на техническо средство или тест, с което се установява употребата на наркотични вещества и анализи и при лично явяване на лицето и липсата на предпоставките на чл.12, ал.3 от Наредбата, задължително се извършва медицинско изследване по реда на чл.12, ал.1 от Наредбата. Съгласно чл. 14. (1) от последната при медицинското изследване медицинският специалист по чл. 12, ал. 1 описва състоянието на изследваното лице, поведенческите му реакции, степента на съзнанието му, както и абстинентните му прояви, когато има такива, а съгласно ал.2 Резултатът от изследването, събраните анамнестични данни за налични заболявания (диабет, епилепсия и др.) и за приетите от изследваното лице лекарствени продукти през последните 24 часа се вписват в

протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за концентрация на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози по образец съгласно приложение № 4. Протоколът се подписва от медицинския специалист по чл. 12, ал. 1, извършил изследването. По делото жалбоподателят е представил доказателства /медицинска рецепта от 30.03.2023г., листовка на лекарствен продукт Паракофдал, съгласно която същият съдържа кодеин, който принадлежи към група лекарства, наречени наркотични аналгетици, които действат за облекчаване на болката и е с активно вещество кодеинов фосфат 20мг./. Доколкото при дадена биологична /кръвна/ проба за извършване на химико-токсикологично лабораторно изследване за употреба на наркотични вещества или техни аналози, законът регламентира именно резултатът от това изследване да е определящ по отношение на констатацията за употреба на наркотични вещества, при липсата на резултат от възложеното изследване, противоправното поведение на водача на МПС, като основание за налагане на ограничителната мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП се явява недоказано. След като законът дава превес именно резултатът от това изследване да е определящ по отношение констатацията за употреба на наркотични вещества и при положение, че жалбоподателят е представил доказателства за употреба на лекарствен продукт, съдържащ като активно вещество кодеинов фосфат, който се превръща в морфин и перорално приетата доза до 24 маса се екскретира чрез бъбреците, то административният орган е бил длъжен да съобрази соченото обстоятелство и да издаде ЗППАМ по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП след получаване резултат от това изследване, тъй като именно той е определящ по отношение констатацията за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Предвид така установените по делото факти съдът намира, че необосновано от гледна точка на доказателствата и неправилно от гледна точка на закона административният орган е приел, че към датата на издаване на обжалваната заповед по отношение на жалбоподателя по безспорен и несъмнен начин е установено и доказано съществуването на основание за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. В този смисъл оспореният административен акт се явява постановен в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон.

Обжалваната заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличието на основание за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП по отношение на М. Сами Д.. Преди постановяването на заповедта не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, включително не е съобразено, че водачът е дал кръвни проби за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози, а именно резултатите от извършеното медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване по арг. чл.14, ал.2 от Наредба №1 от 19.07.2017г. биха били определящи за съществуването на материалноправните предпоставки за прилагането на ПАМ по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП.

С оглед изложеното съдът приема, че жалбата е основателна, оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №1063/29.03.2023г., като постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и при неправилно приложение на материалния закон, следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

Предвид изхода на делото и на осн. чл.143, ал.1 от АПК искането на жалбоподателя за

присъждане направените разноски следва да бъде уважено, като СДВР бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 750 – договорено и заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат, което е под минимално предвидения размер, съгласно чл.8, ал.3 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2, предложение второ от АПК, Административен съд София град, 67-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Сами Д., ЕГН [ЕГН] Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1063/29.03.2023г. по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел ПП при СДВР, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. Сами Д., ЕГН [ЕГН] сумата от 750 /седемстотин и петдесет/ лева, представляваща направените от жалбоподателя разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: